

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344025152/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

gale mig, om De ikke skulde haft Lov at betale den til sidste Centime, Klodsmajor!»

Jeg husker Natten og Festen, som fulgte efter Scenen i Kaféen. Sammen med nogle Venner, deriblandt Antonius, var jeg med til at hædre den fattige Berømthed, som ogsaa – i Følge Ladislas – hørte til dem, der *skriver ganske net*.

En livslysten Pariserinde, rig og dejlig – ægteviet til en melankolsk Skribent – havde faaet Ideen til Festen og stod i Spidsen for den.

I sin Vogn ankom Ladislas. Noget var gaet ham imod den Aften – under Paaklædningen; han havde glemt sin vanlige Ærbødighed for Kunsten hjemme i Toiletteæskens og tog stadig fejl af Tonen. Men den verdensindede Digterfrue var ved at le sig ihjæl over Ladislas' Morsomheder.

Ladislas betalte megen Vin, og da den gik ham selv til Hovedet, naaede han saa vidt omsider, at han med smaa, spydige Taler plagede selve Æresgæsten:

«Undskyld Hr. . .!» sagde Ladislas i en opstyltet Tone, med forkert Udtale af Navnet, idet han tog sig til sit hvidstivede Bryst. «Undskyld Hr. . .!» Han stødte skødesløst sit Glas til Digterens og gentog Navnet i ny Radbrækning. «Maa man have den sjældne og udsøgte Ære?»

Og med flydende Tunge efterplaprede han de allerhøjtideligste Talemaader, som en lapset, ung Verdensmand, der kan gaa ind i alle mulige Roller, tale bondsk med Bønder og gøre sig populær mellem Genier og Droskekuske.

Den fejrede Digter smilte godmodigt. Alle Franskmænd smilte, som beskedne, ikke forvante Talenter, der godt ved, at de er dumme til Hverdag.

Og Festens Værtinde, selv en Digters Hustru, væltede sig i Latter, som skulde hendes slanke, overdaadige Legeme sprænge den sorte Silke. Lo med en Stemme, der høj og klinger brast frem mellem de hvide Tænder og de mørkerøde Læber. Lo med Umaadelighed . . . som i et svimlende Taarn en mægtig, lossluppen Klokke. Og i Hendaanselsen mellem to Latteranfald klinkede hun naadigt med den djærve Ladislas, med Befrieren Ladislas. Imidlertid stod Manden med Haanden paa hendes Stoleryg, bekymret og alvorlig som ved et Sygeleje. Ja hun var i sit Es nu, mellem Genierne. En Pariser-Verdens-